

A TEXTILMUNKÁS

A MAGYARORSZÁGI TEXTILMUNKÁSOK SZÖVETSÉGÉNEK KÖZLEMÉNYEI

Megjelenik évente tízszer. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest VIII., Kun-utca 11. szám, I. emelet. Erre a címre kérünk minden küldeményt. Telefon: József 324—45.

A textiliparhoz tartoznak: A fono- és szövőgyárakban, festődékbén, fehérítő- és appretúra-üzemekben dolgozó munkások paszományosok, kötszővők, kötélgyártók, szítaszővők, kékfestők, kelme- és fonalfestők, műnizmők, szemfődélfkészítők kötők, kenderkikészítők, lentisztítók, fehérneművarrok.

A 8 órás munkanap

A nyolcórás munkanap kérdése a népjóléti minisztériumban szunnyad. Alusza ideiglenes álmát. A népjóléti minisztérium még eddig mindig tudta, hogy mit kell tenni. Tudta, hogyan kell a kérdéseket fölhajítani a levegőbe úgy, hogy azok ott bizonyos idő elteltével eltűnjenek. A nyolcórás munkanap kérdése is ilyen valamiként lebeg. A miniszter ugyanis arra az álláspontra helyezkedett, helyes a napi nyolcórás munkanap. Szükséges annak törvénybeiktatása. Meg is kezdjük az erre való munkát, míhelyt ti munkáltató és munkás érdekképviselők az ehhez szükséges anyagot rendelkezésre bocsátjátok. Gyűjtések össze mindazt az adatot, amely a kérdés megtárgyalásához kell.

Nagyon jól tudta a minisztérium, hogy mit kell tenni a kérdés előadására. Akármilyen adatot fog kapni, arról a benyújtó sohase tudhatja, hogy a miniszternek megfelel-e vagy sem. Eppen ezért foglalkozni kell azzal a kérdéssel, van-e célja az adatgyűjtésnek. Van-e célja annak, hogy a miniszter helyett mi gyűjtjük az adatot. Hol van az a kormány, hol van az a szociális törvényt alkotni akaró miniszter kerek e világon, aki ha törvényt akar készíteni, akkor azoktól kér adatot a törvény elkészítésére, akik ellen védelmet akar nyújtani a törvényt. Sehol. Kivéve nálunk. Tehát ott, ahol a legtöbb szociális kérdés nem egyéb jelszónál, reklámnál. Ha szükség van a reklámnál, akkor kidobjuk a jelszót: „megdönthetetlen érvek teszik szükségessé a törvény megalkotását” és marad minden a régiben.

Eddig az volt az érv, hogy az angol kormány még mindig nem ratifikálta a nyolcórás munkanapra vonatkozó egyezményt és ha ez a nagyipari állam kívül marad a munkaügyi egyezményen, hogyan valósíthatja azt meg Magyarország? Így érveltek a hivatalos körök a GYOSZ nyomán. Elfelejtették azonban, hogy Angliában a kollektív szerződések átvitték az egész vonalra a nyolcórás munkanapot és így az egyezmény ratifikálása csak elvi jelentőségű lenne.

Ez év április 16-án pedig az angol munkaügyi miniszter, Bondfield elvtárs törvényjavaslatot terjesztett az alsóház elé, amelynek címe „A munkaidő szabályozása az ipari vállalatokban”. Az angol sajtó most foglalkozik a javaslattal. A „Daily Herald” a következőket írja: A törvényjavaslat a napi munkaidő maximumát napi 8, a heti munkaidő maximumát 48 órában állapítja meg. A miniszter az erre vonatkozó tárgyalásokat a gazdasági életben szereplő minden érdekeltséggel megtárgyalta és ennek a törvényjavaslatnak tartalmaznia

kell mindazt, ami a washingtoni egyezményben foglaltatik.

A „The Times” április 17-én így ír a javaslatról: Ha az alsóház a törvényjavaslatot elfogadja, az angol kormány minden további nélkül ratifikálhatja a nyolcórás munkanapra vonatkozó washingtoni nemzetközi egyezményt. A javaslat főcélja, hogy az ipari munkások részére biztosíthatja a nyolcórás munkanapot, mint munkaidőmaximumot. Azokban az iparokban pedig, ahol a schichtmunka következtében a napi nyolcórás munkaidő nem tartható be, a heti munkaidő 48 órát nem haladhat meg, de az így naponta keletkező túlmunkát *külön pótlékkal* meg kell fizetni. Ilyen címen azonban évente 300 túlóránál többet nem szabad dolgozni. Megállapítható, hogy az érdekképviselőkkel folytatott tárgyalások minden akadályt elhárítottak a törvényjavaslat elfogadása elől. Olaszországban március 7-én mutatták be a szenátusnak a munkaidőre vonatkozó törvényjavaslatot, amelynek az a célja, hogy a washingtoni egyezmény most már föltétel nélkül ratifikáltassék. A törvényjavaslat a maximális napi munkaidőt 8 órában, a heti munkaidőt 48 órában állapítja meg.

A nyolcórás munkanap kérdése tehát mindenütt halad előre, csak nálunk nem. Csak nálunk marad még mindig a szociálpolitikai népszerűségben kéjelegni akarók kidobott jelszava. És jogunk van ezt mondani, mert míhelyt a kérdés megvalósításáról van szó, abban a pillanatban a megoldás késik és különös figyelemmel vannak a GYOSZ, valamint a kereskedelmi minisztérium véleményére. Pedig *a nyolcórás munkanap kérdése már túlhaladt álláspont.*

A Nemzetközi Szakszervezeti Szövetség a munkaidő kérdése tekintetében már revideálta álláspontját, mert az új termelőmód, a technika fejlődése, a racionalizálás által fölidézett szempontok lehetetlenné teszik, hogy a heti 48 órás munkaidő legyen a nemzetközi szociálpolitikai programban a munkaidő kérdésének az alapja. A júliusban Stockholmba összehívott nemzetközi szakszervezeti kongresszus elé javaslatot terjesztenek, amelyben az említett körülményekre való hivatkozással a *heti 48 órás munkaidő helyett a heti 44 órás munkaidőt tűzik ki programul, mert a mai viszonyoknak már nem felel meg a napi 8, illetve heti 48 órás munkaidő.*

Nálunk még a heti 48 órás munkaidő sínesen biztosítva. A törvény nem ismeri a munkaidő szabályozását. Hiába ratifikálják mindenütt a munkaidőre vonatkozó washingtoni egyezményt, hiába követeli az élet és valósul meg számtalan országban, számtalan foglalkozási ágban a heti 48 óránál rövidebb, a heti 44 és a heti 42 órás munkaidő, vagy az ötnapos munka-

hét, nálunk a nagyipar, általában az ipari munkáltatók görcsösen ragaszkodnak a munkaerő fokozott kizsákmányolásához, az éjjelnappali munkához. És a kormány mindezt tétlenül nézi. És ha hébe-hóba el-elkiált egy-egy miniszter a közvélemény nyomása alatt egy szociálpolitikai jelszót, az nem jelent semmit, mert ennél tovább nem mennek. Vigyáznak, hogy a magyar ipar urainak biztonsága épségben maradjon.

Nincs javulás

Az ország minden része visszhangzik a nyomortól; akár a munkásság, tisztviselők, kisiparosok jönnek össze, kitör belőlük az elkéseregés. Azok a társadalmi rétegek is, amelyek évtizedeken keresztül a kormány iránt a legmesszebbmenő bizalommal viseltettek, ma csak úgy ontják magukból a gyűlöletet azok iránt, akikben eddig vakon hittek. Egyformán elkéseregtek szavak hangzanak el a munkanélküli munkásság, az állástalan tisztviselők, vagy a foglalkoztatás nélküli iparosok és kereskedők összejövetelein és gyűlésein.

Nincs munka, nincs kereset, sőt kilátás sincs arra és ki tudná megmondani, hogy a jövő nem lesz-e még szomorúbb, mint a jelen? Mik azok a jelenségek, amelyekből remélni lehet, hogy a jövő meg fog változni?

Ez a végzetlen helyzet nem új. Nem is hónapok, hanem évek óta tart és az emberek ezrei türelemmel húzták az ígát addig, amíg volt valami, amiből élni lehetett, vagy aminek az eladásából a mindennapi kenyeret meg lehetett venni. Az emberek százazeiben csak a remény tartotta az életet, hátha a jövő jobb lesz, hátha valami változás történik, hátha tavasszal lesz valami munka. Jöttek a hónapok egymásután és a helyzet nem változott. A tavasz sem hozott semmiféle javulást, sőt ellenkezőleg, a nyomor még fokozódott.

Befejeződtek a hágai és párizsi tárgyalások és ma már azok a hiszékeny emberek is, akik ezen tárgyalások befejezésétől várták sorsuk javulását, megállapíthatták, hogy ismét becsapták őket. A kormány sajtója a tárgyalások befejezésével kapcsolatosan a dicsérő cikkek garmadáját írta, amelyeknek lényege az volt, hogy az ország visszaszerezte pénzügyi függetlenségét, szabad előtte az út, hogy nagy külföldi kölcsön fölvételével rendbehozza a magángazdaságot. A kapitalizmus képviselői és hasznélvezői díszvacsorát ettek a nagy győzelem örömeire, míg a népek millióinak ugyanazon a napon alig jutott valami vacsorára való. A keresztény és nemzeti kormányzat tíz évi gazdálkodásának ez az eredménye Magyarországon.

Alig pár hét kellett ahhoz, hogy kitűnjék, miszerint a kölcsön fölvételéről szóló hírek alaptalanok. Szó sincs arról, hogy a magyar kormány egyelőre kölcsönt tudjon kapni és a magyar törvényhozás hiába nyelte le a mi pártunk ellenzése dacára az A kasszát és a B kasszát, ezekből jólét csak a mágánásoknak, grófoknak, báróknak, Habsburg főhercegeknek, papoknak és egypár kapitalistának fog jutni és az ország népe 1966-ig fogja fizetni ezeket a terheket.

A miniszterelnök a szakminiszterek és államtitkárok részvételével hosszú szünet után végre megtartotta a munkanélküliség enyhítése ügyében beígért tanácskozását. A munkásság

vezetői két napon keresztül terjesztették elő különböző javaslatukat, miként lehetne munkaalakalmakat teremteni, mivel kell a munkásság segítségére sietni, hogy a kapitalizmussal szemben védekezni tudjon. A nyolcórás munkaidőnek törvénybeiktatása rákerült a bürokrácia útvesztőjére és ki tudja, mikor születik meg valami vészegény javaslat és még nagyobb kérdés, miként hajtják azt végre. A munkahiány esetére szóló biztosítás a kapitalizmus ellenzése mellett a kormánynál sem talált semmiféle rokonszenvre és azzal intéződik el, hogy a mai gazdasági válság közepette nem célszerű az ipart újabb megterhelésnek kitéteni. Ugyanezt hallottuk, amikor nem volt pangás, akkor a versenyképességet kellett óvni. Az építkezések föllendítése ügyében előterjesztett javaslatok ki tudja miként nyernek elintézt és mikor lesz ezekből kereseti lehetőség.

A tehetetlen bürokrácia ráfekszik az országra, elviszi az állami bevételeknek több mint a felét, megnehezíti a gazdasági problémák gyors elintézését és kényelmes hivatali szobákban nyugodtan iktatnak, kiadnak, mintha minden a legnagyobb rendben volna. Aktáznak, átiratoznak, ahelyett hogy személyes megbeszéléssel minden bürokratikus lassúság kikapcsolásával fognának hozzá az ügyek elintézéséhez.

Érzéketlen ezen nyomorral szemben a kormány, érzéketlenek a végrehajtó közegei. Keveset várhat ezektől a munkásság, még kevesebbet ettől a politikai irányzattól, amely a legminimálisabb felelősséget sem érzi választóival szemben. Ahhoz, hogy az állapotok javuljanak, ahhoz, hogy a munkájából mindenki meg tudjon élni, ahhoz az egész politikai rendszernek meg kell változnia. Mert nem igaz, hogy itt nincs munka. Itt van, csak megfelelő hozzáértéssel, kellő eréllyel, az osztályérdekek félredobásával kell a kérdés megoldásához nyulni. Ezt a mai kormánytól, a mai rendszertől a legkevésbé várhatjuk és erről győzt meg bennünket az a tanácskozás, amely napokon keresztül a miniszterekkel folyt.

A magyar munkásság a legerőteljesebben követeli ezen szomorú gazdasági viszonyok közepette a gyors és erőlyes intézkedést. Mindenekelőtt munkaalakalmat kell teremteni. Minden olyan rendszabályt igénybe kell venni, amely lehetővé teszi a magángazdaságnak, hogy munka keletkezzék és e célból tárgyalásokat kell folytatni külföldi piacok megszerzése céljából.

Ezzel kapcsolatosan meg kell valósítani mindazon szociális törvényeket, amelyek a munkásságot a határtalan kizsákmányolással szemben megvédik. A nyolcórás munkaidőnek törvénybeiktatása ezek között a legelső és ha más államokban az ipar versenyképességét ez nem befolyásolta, úgy nálunk sem fog ez megtörténni. Az ipar versenyképessége nem függhet nyomorult munkabérektől és túl hosszú munkaidőtől és nem engedhető meg, csak azért, mert a munkaidő nincs szabályozva, hogy a munkáltatók versenyképességüket a munkásság rovására fejlesszék. Ma, amidőn minden iparágban a kapitalizmus a maga érdekeit kartellekben védi, amelyekkel szemben a kormány semmiféle rendszabályt nem alkalmaz, a legminimálisabb követelés a munkaidőnek sürgős szabályozása.

A munkahiány esetére szóló biztosítás sem intézhető el kézzlegintéssel, hogy az ipar ma nem bír el újabb terheket. Ha az ipar elbírja azokat a horrorilis költségeket, amelyek az

igazgatással vannak egybekötve, úgy ezt is el fogja bírni. Más országokban el sem tudnának képzelni olyan horribilis fizetéseket, mint amelyeket nálunk kapnak egyesek, holott ott az ipar s annak nagy mérveje ezt inkább tennék lehetővé. Meg kell szűnni annak, hogy Magyarország a nagy fizetések és a másik oldalon a nagy nyomor országa legyen.

Mindahhoz azonban, hogy ez megvalósuljon, nem elég a beszéd, nem elég a tiltakozás, hanem a munkásságnak erőteljes szervezkedése és szervezkedésen keresztül erőteljes föllépése szükséges, mert rég megmondták már azt, hogy csak akkor tudja valaki igazat keresztülvinni, ha megfelelő erőt is tud igazsága mellé állítani.

Peyer Károly.

SZEMLE.

A munkahiány esetére való biztosítás

kérdése nálunk vörös posztó a munkáltatók és a kormány előtt. Azt még megértjük, hogy a nagyipar minden erejével akadályozza a kérdés megvalósítását. Nem értjük azonban a kormányt és különösképpen a népjóléti minisztert. A kormánynak kötelessége lenne a munkahiány esetére való biztosítást már azért is törvénybe iktatni, mert ezzel a nyomorgók elkeseredettségét csapolná le és nem kellene tartania a nyomor forradalmától. A népjóléti miniszternek hivatali kötelessége lenne hadakozni a törvény megvalósítása érdekében, mert az ő feladata a nyomor megszüntetése.

Csak hogy a népjóléti miniszter elvi ellensége a munkanélküliek segélyezésének azóta, amióta annak idején a GYÖSZ meggyőzte őt arról, hogy a munkahiány esetére való biztosítás kész törvényjavaslatát le kell vennie a napirendről. A miniszterelnökről pedig nem szabad föltételezni, hogy többet tenne mint a népjóléti minisztere.

A szervezett munkásság azonban nem állhat meg a miniszteri ígéretek, a be nem tartott ígéretek és a félremagyarázható ígéretek mellett. Szívós, erőles harcra kell indítania a munkahiány esetére való biztosítás érdekében és ezt a harcot folytatni kell mindaddig, amíg meg nem valósul a követelés és amíg munkanélküliséghez nem jut az önhibáján kívül munkanélküli maradt munkás.

A Szakszervezeti Választmány már megkezdte ezt a munkát és ebben az ügyben a következő határozatot hozta:

A szakszervezeti választmány 1930 május 15-én tartott ülése megállapítja, hogy a munkanélküliség ez év első negyedében fokozódott, sőt az 1929. esztendővel szemben is emelkedett, mert az 1930 április végén már 23,3%-kal több munkanélküli volt az országban, mint az elmúlt év márciusában.

A választmány megállapítja, hogy a kormány az ez ügyben folytatott tárgyalások alkalmával nemcsak teljesen elutasította a munkahiány esetére szóló biztosítás megalkotását, de halogatta a 8 órás munkanap sürgős törvénybe iktatását is.

A választmány megállapítja, hogy a kormánnyal folytatott tárgyalások alkalmával egyes panaszok megoldása tekintetében történt ugyan közeledés, de a tárgyalás eredménye a munkások és alkalmazottak tömegeit nem elégíti ki és ezért a választmány újból fölhívja a kormánnyt, hogy a nagyarányú munkanélküliségből eredő nyomor enyhítésére:

1. sürgősen valósítsa meg a munkahiány esetére szóló biztosítást és a törvény megalkotásáig adjon az önhibájukon kívül munka nélkül maradt munkásoknak és alkalmazottaknak segélyt;

2. iktassa törvénybe a 8 órás munkanapot, illetve

a 48 órás munkahetét, hogy ezáltal is munkához jussanak a munkanélküliek;

3. tegye vizsgálat tárgyává, vajjon a leromlott életviszonyok és az új termelőmód mellett nem volna-e itt az ideje, hogy egyes iparágak és munkanem mellett a heti 48 óránál rövidebb munkaidő vezethetők be. Országos statisztikai fölvétellel állapítsa meg, hogy egyes iparágakban a heti 48 óránál rövidebb munkaidő mennyi új munkaerő fölvételét tenné szükségessé, végül

4. fölhívja a Szakszervezeti Tanácsot, hogy újabb akcióval folytassa a munkaalkalmak, a munkahiány esetére való biztosítás és a 8 órás munkaidő törvénybeiktatása érdekében a harcot.

Ha az elhalálozási ok kártalanítási alap, akkor a hátramaradottaknak jár a kártalanítás. Z. Ferenc betűszedő **ólommérgezés** következtében meghalt. Az ólommérgezés foglalkozási betegség lévén, mint baleset kártalanítandó. Az elhalt hozzátartozói kérték is a baleseti kártalanítást, de az intézet elutasította őket azzal az indokkal, hogy az elhalt *nem végzett olyan munkát, amely a kártalanítás körébe vont foglalkozási betegségeket előidéző munkák közé tartozik.* A bíróság VI/1281/3/1929. számú ítéletével az özvegynek állandó havi 49.70 pengő járadékot, az eddigi részletek fejében 447.30 pengőt és 30 pengő perköltséget megítélt, *mert az elhalálozott ólommérgezés, illetve annak következményeképpen fellépett tüdőgümőkór miatt keresetképtelen volt elhalálozásáig. A hozzátartozók kártalanításának alapja pedig az, hogy biztosított olyan ok folytán halt-e meg, amely okból történt elhalálozás kártalanítási alapul szolgált.*

A munkamegszokás tartamára a munkaképtelenség fennáll. V. József vasbetonmunkás bal csuklóizületi gyulladással kezelés alatt állott. Miután a kézto már nem volt duzzadt, munkaképesnek jelentették és a táppénzt megvonták. A bíróság V. Józsefnek *megítélte a 126 pengő táppénzt, 30 gyógyfürdő vétele kapcsán felmerült 1440 villamosköltséget és 25.80 pengő perköltséget, mert a VII/4511/5/1928. számú ítélet szerint tekintettel felperes foglalkozására s arra a körülményre, hogy az intézet tovább is vízkezelést rendelt el nála, a munkamegszokás tartamára és címén a munkaképtelenség elfogadható.*

A munkaközvetítőhivatal és az önkormányzat. Az állami munkaközvetítőhivatal az ország legbürokratikusabb intézménye. Különösen azaz lett azóta, mióta a hivatal ügyeit a legszakértőbben intéző egyik vezetőt más intézethez helyezték át. A törvény szerint ennek a hivatalnak önkormányzata is lenne. Annak idején ezt az önkormányzatot is megszüntették és ügylátszik, a mai vezetők óvakodnak attól, hogy ez az önkormányzat újból megkezdhesse működését. Nagyon sok baj lehet az intézetnél, hogy annyira félnek az önkormányzattól és mindenféle furfanggal igyekeznek annak megalkotását elodázní.

Szaktársak! Szaktársnők! Textilmunkások! A Textilmunkások Szövetsége csak úgy tud eredményesen működni, ha ti is megfelelően támogatjátok. Minden textilmunkás és munkásno legyen tag és fizesse pontosan járulékát!

Panaszok és kérdések a Textilmunkások Szövetségének központi vezetőségéhez intézendők (Budapest, VIII. Kun ucca 11).

Szaktársi üdvözléttel a központi vezetőség.

Az öngyilkosságok száma 1929-ben. A Statisztikai Havi Közlemények ezévi első száma most teszi közzé az öngyilkossági eseteket. Ezekből az adatokból kitűnik, hogy 1929-ben 3991 személy dobta el életét. *Országos átlagban tehát naponta 10.93 emberi életet dobna el maguktól.* Ha az öngyilkosokat foglalkozás szerint nézzük, akkor azt látjuk, hogy önálló foglalkozást űző 13% volt, alkalmazott pedig 87%. Az öngyilkosok közül *vagyonos volt 4.4%, rendezett viszonyok között élt 16%, míg teljesen vagyonatlan volt 79.6%.*

A Nemzetközi Szakszervezeti Szövetség taglétszáma 1928-ban. Az amsterdami szakszervezeti Internacionale most tette közzé az 1928. évről szóló taglétszámadatait. Ebből megállapítható, hogy az 1927. évi kis visszaesés után 1928-ban határozott emelkedés mutatkozik. Ez az emelkedés 381.038, azaz a teljes taglétszám 2.9%-a. *1928 december 31-én a teljes taglétszám 13.525.263 szervezet munkást mutat ki.* 26 országról szól az alábbi statisztika, amelyből megállapítható, hogy 14 országban emelkedés, 8 országban csökkenés, 4 országban pedig állandó taglétszám található.

	1928-ban	1927-ben
Anglia — — — — —	3.673.144	3.874.842
Argentína — — — — —	82.574	82.574
Ausztria — — — — —	766.168	772.762
Belgium — — — — —	518.658	530.575
Bulgária — — — — —	2.650	2.485
Csehszlovákia — — — — —	558.608	541.637
Dánia — — — — —	155.978	156.425
Délafrika — — — — —	40.000	60.060
Délnyugatafrika — — — — —	500	600
Esztország — — — — —	5.506	5.071
Franciaország — — — — —	638.326	605.250
Görögország* — — — — —	98.470	
Jugoszlávia — — — — —	36.044	33.217
Kanada — — — — —	144.000	140.195
Lengyelország — — — — —	272.317	271.581
Lettország — — — — —	21.888	18.732
Luxemburg — — — — —	15.377	14.197
Magyarország — — — — —	124.378	127.422
Memel — — — — —	1.064	1.024
Németalföld — — — — —	220.545	202.696

* 1927-ben, még nem csatlakozott.

IRODALOM.

Tillier; Benjamin bácsi. Az irodalomtörténetírók tanúsága szerint Franciaországban nem olvasták oly sok századon, mint Németországban ezt a világhírű francia regényt. Nyilván azért, mert Franciaországban Napoleon katonai diktatúrája és a restaurációs korszak után is maradt annyi az emberi és szabadságjogokból, amennyiért lelkesedett és élt Benjamin bácsi, míg a feudális, majd később császári Németországban Benjamin bácsi gondolatai még megvalósulásra vártak. Ki volt hát Benjamin bácsi? Hogyan tükröződik nemes alakjában a francia fölvilágosodás egész bölcsesete vissza? És ki volt Minxit ur, Minxit kisasszony és a francia kisváros többi kacagtatóan humoros és minden ízükben mégis való alakja? Mi történt Benjamin bácsival? Hogyan ment át egész sor különös kalandon? Mindezt elmondja a regény, de ezenkívül még sokkal többet is: kibontakozik belőle a nagy francia forradalmat közvetlenül megelőző évek polgársága és a feltörekvő harmadik rend alakjai. A „Benjamin bácsi” a világirodalom egyik legsikerültebb humoros regénye, írójá a klasszikus recept szerint mosolyogva mondja el az igazságot. A művészi cíp lappal ellátott szép kötet ára szervezett munkásoknak 3 pengő.

Felelős szerkesztő és kiadó:
Schwarz S.

„Világosság” könyvnyomda Rt. Budapest, VIII, Conti-u. 4.
Műszaki igazgató: Deutsch D.

Az Államvasutak új rendje. Az Államvasutak május 15-én, mint Európa minden vasútja, új menetrendet léptetnek életbe. A közlekedő új vonatok és előforduló változások között a legfontosabbakat az alábbiakban közöljük:

A budapest-hegyeshalmi vonalon a bécsi gyorsvonat 9 óra 25 perc helyett 8 óra 45 perccor indul. Budapest és Bicske között hétköznapiakon a Keleti-pályaudvarról 19 óra 38 perccor indul és ellenirányból 7 óra 5 perccor érkezik, új helyi személyvonatpár. A 6 óra 20 perccor induló bicskei helyi vonat vasár- és ünnepnapokon Tatatóvárosig közlekedik. Ugyanannan Budapestig kirándulónak indul, amely a Keleti-pályaudvarra 23 óra 10 perccor érkezik. A győr-szentgotthárdi vonalon a Szombat-helyről reggel induló gyorsvonat 20 perccel később indul Budapest felé. A budapest-szobi vonalon új gyorsvonatpárt helyeztek forgalomba, amely a Nyugati-pályaudvarról 7 óra 15 perccor indul és Pozsony, Prága—Oderbergen át Berlinnel létesít közvetlen nappali összeköttetést. Ez az új gyorsvonatpár Budapesten Nagyvárad—Kolozsváron át Budapestig, másrészt Belgrádon át Athénig és Sztambulig nyer gyorsvonati csatlakozást. A Nyugati-pályaudvarról jelenleg 9 óra 5 perccor induló gyorsvonat 40 perccel később indul. Az eddig Gödöllő közlekedő, 13 óra 34 perccor induló személyvonat a 14 óra 14 perccor induló vonattal együtt Vácig közlekedik. Ugyancsak a Nyugati-pályaudvarról vasár- és ünnepnapokon 6 óra 2 perccor kirándulónak közlekedik Szobig és Balassagyarmatig, ellenirányból ugyanez a vonat 20 óra 44 perccor érkezik a Nyugati-pályaudvarra. A másik kirándulónakpár ugyanez Budapesten és Szob között 7 óra 58 perccor indul és 21 óra 27 perccor érkezik. A budapest-hatvas-salgótarjáni vonalon az éjjeli személyvonat már május 14-én a Keleti-pályaudvarról 23 óra 15 perccor indul. Gödöllő és Budapest között vasár- és ünnepnapokon kirándulónak fog közlekedni, amely a Keleti-pályaudvarra 21 óra 47 perccor érkezik. A budapest-ceglédi vonalon a Nyugati-pályaudvarról 22 órakor induló és oda 10 óra 50 perccor érkező új helyi személyvonatpár fog közlekedni. A budapest-tapolcai vonalon Balatonfüred és a főváros között új gyorsvonatpár fog közlekedni, amely a Keleti-pályaudvarról 9 óra 7 perccor indul, idény szerint naponta, illetve csak ünnep- és vasárnapokon. Budapest—Keszthely között vasár- és ünnepnapokon gyorsított személyvonatpár közlekedik, amely a Keleti-pályaudvarról 6 óra 15 perccor indul. Vasár- és ünnepnapokon gyorsított személyvonatpár indul a Keleti-pályaudvarról 6 óra 40 perccor Füredre, személyvonatpár 12 óra 30 perccor Alsóörsre, ez azonban csak június 29-étől. A balatonmenti helyközi forgalomba több új vonatpárt állítottak be. A Rákosszentmihályi pályaudvar—Rákosszentmihály és Kőbánya-felsőpályaudvari, szóval a balparti körvasúti vonalon a Kőbánya-felsőpályaudvarról 5.54, 6.45, 13.40, 16.48, 18.53 és Rákosszentmihályról 16.16 órakor induló személyvonatok, a Nyugati-pályaudvari ellenirányban pedig a Kőbánya-felsőpályaudvarra 7.22, 8.10, 14.53, 17.30, 18.56 és 20.56 órakor érkező személyvonatok a Nyugati-pályaudvarról fognak közlekedni.

A budapest-esztergomi vonalon a jelenleg Rákosszentmihály és Pilisvörösvár között közlekedő 18.20 órakor induló vonatok a Nyugati-pályaudvarig közlekednek. A Nyugati-pályaudvarról Esztergomig vasár- és ünnepnapokon kirándulónak indul, amely 6 óra 25 perccor indul. Ez új menetrend az említettek kivül a mellékvonalakon is számos újítást tartalmaz, amelyekről a pályaudvarok, illetve a vasútállomások adnak fölvilágosítást.

A Budapest—Keleti-pályaudvarról 9 óra 45 perccor induló 602. számú, illetőleg oda 19 óra 45 perccor érkező 602. számú gyorsvonattal rendszeresített budapest—keleti-pályaudvar—temesvári I., II. osztályú közvetlen kocsijáratását a román államvasut Calafatig kiterjesztette.

A KAPITALIZMUS HADAT ÜZENT
A SZÖVETKEZETI ESZMÉNEK!

EZ A LEGJOBB AJÁNLOLEVÉL A SZÖVETKEZÉSBE!